

Кишинев

15 септември

Пристигнах в Яш, вдругиден заминавам за Кишинев. Поканен съм на един фестивал за проза чрез „Гьоте Институт“. Днес ходих до автогарата в Яш, за да си взема билет за рейса в 9 часа, вторник, 17 септември. Оттам ме изгледаха като да бях извънземно. „Как билет за вторник? Как за Кишинев?! За Кишинев билетите се продават единствено в автобуса.“ „А ако има твърде много пътници?“, питам се аз. Може би ще се тегли чоп. Или пък излишните ще бъдат изхвърлени от автобуса. Има гише за информация на автогарата, но на вратата на същото пише с големи букви: НЕ РАЗПОЛАГАМЕ С ИНФОРМАЦИЯ ЗА КИШИНЕВ. Във всеки случай, бюрото е затворено. Наистина, колко обичам театъра на абсурда! Пссст! Първо действие вече започна.

17 септември

Осем часът. Автобусът заминава за Кишинев. Онзи, за който не се даваха билети. Без мен, че е пълен. Попитах шофьора кога идва следващият автобус. „Гос‘ине, мене ли питаш?!“ „Ми кого другизго? Нямам работа с пилоти на самолет!“ Разчувства се: „Ами следващият идва след час. Но да не Ви излъжа... Че може и да не дойде“. Здраве да е! Вижте, че има още честни хора в Румъния! Или пък този е от Република Молдова?

Готово, сега вече в следващия автобус. Да съм сигурен, че ще го хвана, преди да се кача, накарах шестимата, останали отвън, да направят опашка. Че нали съм от Жермания, където се пази ред! Бях първи на опашката и сега съм на най-предното място. Веднъж в живота да имам и аз късмет! Кишинев, *I'm coming!* Надявам се.

Намираме се на границата, на излизане от Румъния. Едни доста весели човечета тук, в униформи, се задява-

ха едни с други известно време пред автобуса. На ръкавите им пишеше „Румъния“. После изчезнаха. След десет минути един от тях се качи в автобуса и ми взе немския бюлетин¹, с който бях тръгнал. Отивам да пуша. Едно куче-вълчак се появява до мен. Ако ме ухапе? Не знам защо ми се струва, че виждам зад ъгъла стена като Берлинската, от времето на комунизма. Но не, като че ли е стената на тоалетната на границата, да пази Господ!

Намираме се на влизане в Република Молдова. Изчакахме да си свършат румънските граничари играта на шах, едва след това ни върнаха бюлетините. Урааа! Отново сме на път. Даже изминахме около 50 метра. След това спряхме отново. В микробуса се качи един молдованин, доста напето момче, който ми взе бюлетина. Много добре изглежда в униформата. Пописках да го фотografiрам отпред, но не се съгласи. Фотографирах го, когато се извърна с гръб към мен, но се обърна рязко, като ме изненада, и ми каза незабавно да изтрия снимката, така че го помолих той да ми даде своя снимка, което го ядоса. Този човек явно има чувствителна точка, някакви фройдистки комплекси по отношение на външността си и това трябва да се зачита. Сега стоим и все така чакаме. Попитах другарите си по пътуване колко горе-долу се чака тук. „Понякога е час-два“, каза един. „А, стоели сме и по пет часа“, каза друг. Слязох от автобуса с намерението да си направя селфи с господина в униформа, но той ми отказа възмутено с „В никакъв случай!“. И дори да не се снимам ни с цветя, нито пък с трева. Нито дори с блатата, с нищо. Да не би природата да е държавна тайна в Република Молдова? Стоим и чакаме, а Годо така и не идва. Още е рано сутринта, дъждът спря и се разведрява – много е красиво, което си е самата истина, но се надявам, все пак, да не ме завари и залез слънце все така тук, на границата на Скулени.

¹ Жаргонно наименование на румънската лична карта заради големия ѝ размер. – Б. пр.

В един момент все пак тръгнахме и стигнахме по живо по здраво в Кишинев. Голям град, с широки булеварди. Слязохме до Парламента. Появи се такси, спрях го и помолих да ме закара в хотел „Рийджънси“. „По коя улица?“, изсумтя таксиджията и на третия път, приближавайки ухото си до кривата му уста, разбрах думите му. Ами откъде да знам по коя улица? За Бога, мислех си, че ще да я знае таксиджията. „Ами ако не знайш де ти е хотела, как да те закарам?“ И духна яко дим. Стигнах, все пак, в хотела, но няма да ви кажа как, че без друго няма да ми повярвате.

Юлиан Чокан: Господ да Ви пази!

18 септември

Тежък е животът в Кишинев! Прищя ми се, в около четири следобед, да изпуша цигара на терасата на „Анди'с Пица“ в Централния парк и дойде келнерът, който спешно ми посочи вратата за излизане. Макар че вече бях излязъл – намирах се на терасата. След това поисках да изпуша същата цигара в парка срещу терасата и дойде келнерът и ми каза, че който пуши в Кишинев в парк или на улицата, ще му се стъжни животът, ако го пипне полицията. Обясних на келнера, че съм от Германия и че там може да се пуши на улицата. „Тогава отивай си обратно в Жермания“, каза ми той. Но аз не исках да си ходя в Жермания, аз исках да остана в Кишинев и да изпуша тук една цигара. Така че изчаках, докато падна пълен мрак по улиците на Кишинев и си запалих, най-сетне, цигарата. Но бързо си дадох сметка, че блещукането ѝ се вижда в тъмнината и понеже тъкмо се приближаваше полицай, се проснах по корем и глътнах цигарата си с филтъра и прочее. Тежък живот в кишиневските окопи! Е, трябва да призная, че накрая малко прекалих: глътнах само поло-

вин цигара, че другата половина вече я бях изпушил.

В Кишинев живеят най-красивите жени на света на квадратен метър. ОК, може да има няколко и в Буенос Айрес, но той е твърде далеч. Защо не се появи тази жизненоважна информация в *Уикипедия*? И имат една усмивка... Например когато ми се усмихна снощи рецепционистката на хотел „Рийджънси“, грейна светлина дори в дупките на пътя около хотела, по който, като се прибирах пеш, без малко да си изпотроша краката.

19 септември

Отседнал съм, значи, в Кишинев, в хотел „Рийджънси“, на петия етаж. Когато преди половин час отидох да закуся на четвъртия етаж, в асансьора се качи един тип, който изглеждаше досущ като Путин! Кълна се! Напуши ме смях и се престорих, че кашлям. Когато се връщах отново в стаята, типът дори се качи след мен. Странно. Ще отида сега бавничко до вратата на стаята и ще я отворя рязко. Ако не чуете за мен до довечера, известете полицията, моля!

Когато минах днес по обяд през Централния парк, по алеята със статуите, придружен от молдовските писатели Юлиян Чокан и Александру Бордуан, Александру ме попита дали би ми харесало да ми направят и на мен една статуя там. Казах му, „че не, най-напред понеже не бих имал търпение да стоя вкаменен години наред – на мен ми харесва да се движа, господине, и на второ място – понеже няма да ми се хареса да ми дефекират гълъбите на главата, но все пак, ако ме загължат ония от Кишинев да се направя на статуя, тогава поне бих желал да застана до Пушкин“. „Наистина ли?! До Пушкин?!“, попита Юлиян изумен. Това се нарича циничен хумор, другари!

Бануц Юлиан: Бил е призракът на Путин.

Елена Бърдак: *Sounds exciting!* Атмосфера на роман с Арсен Аюпен! Кой ли ще да е бил там?

Октавия Петришор: Аха. Усмивката от рецепцията е била капан. Внимавайте, че с руснаците шега не бива!

Дойна Тимар: *Cherchez la femme!* Жениите!

Василе Предееску:... и какво ако известим полицията, кой ще Ви намери? Струва ми се, че все Ви тегли към онази рецепционистка.

Кармен Търничеру: Представям си последният постинг на Путин във Facebook: Срещнах в хотела Ян Корнелиус. Държах последната му книга в треперещите си ръце. Не мисля, че забеляза. Следвах го известно време, но бях твърде развълнуван да му поискам автограф.

Мариана Горцика: ПЕН Интернешънъл е помогнал за освобождаването на много писатели при ситуации на отвлечане. Чакам 24 часа и ако не гадеш признак на живот, ще станеш още по-известен.

20 септември

Ще разкажа, макар че никоой няма да ми повярва: бях вчера в едно селце на 60 километра от Кишинев. В една градина с рози. В която розите имаха силен мирис на роза! Наблизо видях групичка от десетима, преминаващи от небрежно до доста дисциплинирано по улицата, като в Жермания. И после чух по радиото в колата на приятеля ми от Молдова, Николае Спътару, популярна молдовска песен със запомнящите се молдовски стихове: „Йонел е голяма душа/ И с копнеж по коя да е друга“. Щедри момчета, тия молдовани!

21 септември

Отново съм в автобуса, връщам се в Румъния. Приближаваме се до границата Република Молдова – Румъния. „Кой иска цигари?“, пита шофьорът, извърщайки за кратко лице към пътниците. Има огромен нос и поглед, който ми напомня на Клаус Кински в ролята му на Драку-

ла. Някакви ръце цъфват нагоре. „Аз, аз!“ Живот и здраве, забравих да си купя цигари, а в Република Молдова цигарите са шест пъти по-евтини, отколкото в Германия. Вдигам и аз радостно ръка, а шофьорът ми подхвърля небрежно два пакета „Камел“. „Колко струва?“, питам, когато приключва разпределянето. Поглежда ме набързо и не отвърща. Да са толкова щедри молдованите, и това не ще да е. „Господине, колко струва? Искam да платя“, повтарям раздразнен. Възрастна жена отзад се навежда и ми казва на ухо: „Гос‘ине, тия не са за купуване, а за преминаване на границата. След като минем границата, всички послушно дават получените цигари обратно“. Честни момчета тия молдовани! И вижте, така и си останaх без цигари.

Напускаме, значи, Република Молдова. На преминаване на границата при Скулени, сме единственият автобус. Спираме и чакаме около час да влезем в Румъния. Така, да посвикнем малко със страната. Митничарите не се появяват, със сигурност си правят сиеста; какво, за Бога, и те са хора. Най-сетне се появява един митничар и ни поканва в съседно помещение. Презглеждат се изрядно паспортите. Пред мен на опашката е приятелят ми от Холандия, Вилем Бос, със съпругата си Корнелия Голна, които пътуват в автобуса с мен; Корнелия има холандски паспорт. „Госпожо Корнелия, родена сте в Румъния, виждам, нали?“ „Да.“ „Отдавна ли сте напуснали Румъния?“ „Да, била съм само на седем месеца.“ „Охо! И не сте забравили румънския оттогава досега! Колко хубаво! Гос‘ин Бос, виждам, че и Вие говорите румънски, браво! Научили сте го от съпругата, нали?“ „Не.“

Яш

2 октомври

Отседнал съм в Яш, в хотел „Астория“, етаж трети, стая 307, от прозореца се вижда двора на ФИЛИТ². Вчера излязох от хотела по обяд, но навън бе по-хладно, отколкото мислех, така че се върнах и си взех пуловер. Качих се с асансьора, на вратата на стаята стоеше камериерката с прахосмукачка в ръка и искаше да влезе. „Добър ден, стаята е ОК – казах ѝ – нямам нужда от нищо, можете да отидете в друга стая.“ „Но Вие сте си тръгнали днес – каза ми камериерката удивена, – трябва да приготвя тази стая.“ „Моля?! Как да съм си тръгнал, значи, днес? Не виждате ли, че съм тук?!“ „Не, господине, чекирали сте се за напускане – каза ми камериерката, – вижте, ето го тук при мен, в списъка.“ „Моля?! Вземете, моля Ви, този списък и го хвърлете някъде! Слизам сега до рецепцията и ще изясня ситуацията.“ Камериерката взе онзи списък и го хвърли, след което отиде в друга стая, а аз слязох с асансьора до рецепцията и изясних ситуацията; рецепционистът погледна в компютъра си и ми отпаде правота, като се извини за хаоса. А аз взех отново асансьора и се качих в стаята си, за да взема пуловера, но камериерката стоеше отново пред вратата с прахосмукачка в ръка и искаше да влезе. Само че беше друга камериерка и преди това бях ходил на втория етаж, а не на третия, като камериерката си бе помислила, че съм друг – някой, който наистина си е тръгнал. Проблемът е, че хотелските врати са еднакви и ако не гледаш номерата, се объркваш съвсем. Повече разнообразие, добри хора, какво за Бога!

2 Най-големият фестивал за култура и литература на Балканите, който се провежда ежегодно в Яш, през месец октомври. – Б. пр.

5 октомври

От три дни съм отседнал в хотел „Астория“. Колчем тръгна на разходка из Яш и виждам навсякъде афиши с кандидатурите за президент. Снощи си легнах, скапан от умора, около 11 часа, но се събудих малко след полунощ, виейки от ужас. Бях сънувал, че Виорика Дънчила³ е написала роман и чете от него в двора на ФИЛИТ. Стоях в мрака с отворени очи, от съседната стая чувах в продължение на минути острите писъци на жена. Едно от двете: или правеше секс, та се късаше, че да се възползва от наетата стая, или тъкмо бе имала пълен кошмар, подобен на моя.

Стоя пред университета на Яш, топло е, пече слънце. Бавно преминава трамвай, изрисуван с красив зимен пейзаж. „Вече?! Или е от времето на Дядо Коледа от миналата година?“, пита ме приятелка, на която изпращам снимката. Какво да кажа, смятам, че е още от времето на Дядо Мраз.

Самият той е, Ричард Форд⁴! *It's really he*, виждам го в коридора на хотел „Униря“, усмихва ми се и дори оставаме за малко на приказка, представя ми съпругата си. Нямам уголи, но той е един от тях. В двора на ФИЛИТ – тълпене при книгите. Книгата *Заподозрян* на Ян Вилем Бос се е продала доста добре, 20 екземпляра. Подозрително е дали не ги е закупил Щайнар Лоне, който се появява като персонаж в книгата. Колко малък е светът и колко много са съвпаденията: стара легенда, която знам от Мирча Картъреску, за това, че Франц Кафка, след като се появява първото му томче, отива в книжарницата и пита колко екземпляра от книгата му са продадени. „20“, отвърща книжарят. „Имам един читател! Имам един читател!“, крещи Кафка, понеже първите 19 ги е закупил той самият ден по-рано.

3 Министър-председател на Румъния (2018 – 2019), става обект на медиен присмех поради честите фактологически грешки, които допуска в нейни изказвания, с език, който се определя като „дървен“ – гладко говорене без всякакъв смисъл. – Б. пр.

4 Известен съвременен американски автор на разкази. – Б. пр.

Ян Вилем Бос: Ами затова изпратих Щайнар, да не се набивам на очи. И сега идва Корнелиус и ме излага наяве... Е, хубаво ли е това?

Мирча Картъреску: Не е хубаво, Ян Вилем! Да видиш само на какво са способни приятелите!

Големите писатели, които принадлежат на една и съща нация, явно си приличат: французинът Матиас Енар прилича по външност на французина Оноре дьо Балзак и от това, което видях в хотелския ресторант, пие почти толкова кафе, колкото него, а американецът Ричард Форд прилича ужасно много на американеца Клинт Истууд. И се държи като Клинт във филмите – че затова е американец. Преди да се качи на сцената, му казах: “Good luck, Richard!” Отвърна ми, ухилвайки се cool: “I don’t need it, my friend!” “But what do you need?”, попитах го аз. “Whisky”, каза ми, смеейки се и ми заби един американски юмрук в гърба, та прехвъркнах до отсрещната стена. Good old cowboy, радвам се, че съм още жив!

6 октомври

Шон Котър, американският ми приятел от Далас, живее от месец вече в Яш, с резиденция за литературен преводач към ФИЛИТ. Утре Шон се връща обратно в Далас, снощи бяхме заедно на терасата на „Клубул Бурсей“ на „Лапушняну“, където Шон яде омлет по селски, а аз – патладжанена салата с домати, понеже супата топчета се бе свършила. Не знам дали така се яде в Далас, но Шон поиска да изяде селския си омлет със салата от червено цвекло, което обаче забравиха да донесат. И двамата пихме бира „Урсус“ от бутилка, понеже нямали повече *драфт*. По време на яденето от Далас звънна жена му на Шон, която от две години живееше с Шон в Букурещ. “Do you have an omelette? Yay!”, каза тя, добавяйки очарована: „Хапни си и един папанаш заради мен!“

Eat a papanash for me, honey! Така че в края на яденето, Шон поръча папанаш, но му донесоха палачинка.

7 октомври

7.30. Свърши ФИЛИТ! Днес напускам Яш, връщам се в Германия. ФИЛИТ бе страхотен, но това не е нещо ново. Това, което е ново: към 7 часа видях във фоайето на хотела около 200 китаецци, току-що пристигнали. Изглеждаха отчаяни. Вероятно малко китайско семейство, пристигнало с известно закъснение за ФИЛИТ.

11.30. Яш не ме оставя да си тръгна. Трябваше да взема самолета в 10, но пристигнах едва в 11 на летището. Понеже обърках часа на отлитане с часа на кацане. „Проклятието на китаецците, на които се присмя сутринта на тръгване!“, каза ми Флорин Лазареску по телефона. Връщам се в хотела. Ако ме видите днес из центъра, не е мой двойник, аз съм. Тръгвам си чак утре с „Уизеър“. Ако не се случи нещо друго междувременно.

12.30. Отново съм в хотел „Астория“. „Имате ли друга свободна стая?“, питам. Рецепционистката, много куул: „307, стаята, която имахте преди седмица“. Камериерката ми се усмихна съзаклятнически, когато отворих вратата. Има нещо нечисто в цялата работа, твърде много всичко се повтаря. Дали ще се срещна сега с Шон Котър, който замина за Далас? Дали отново ще ни донесат палачинки, вместо папанаша на масата?

Дана Попеску: Не разбирам, откъде тази упоритост да си тръгнеш?

Ян Корнелиус: Само повод да се разхождам ежедневно с такси между хотела и летището.

Кристина Хермезиу: Tu t'incrustes a Iași, както казвам французите. Времето на ширата, освен това. На добър път!

Ана Диана Коанда: Яш принципно е град труден за напускане. Родният ми град.

8 октомври

8 часà. Отново съм на летището. Напълно замаян от объркванията, които от вчера вървят едно след друго, за момент изпитах странното чувство, че съм още във ФИЛИТ и че тази маса хора ме очаква, редейки се на опашка, за автограф, но си дадох сметка, че опашката е на чек-ин-а. Не се помръдваше въобще. Ако имам късмет, ще дойде и моят ред преди отлитането на самолета, в 11 часà.

10 часà. Мина и чек-ин-ът. Следва проверка на ръчния багаж. Лаптопът и телефонът се презглеждат отделно. Надявам се да не ми конфискуват цигарите от раницата и лайковете от Facebook.

Александру Вакуловски: На добър път!

Дана Йепуре: Гладък и безпроблемен полет!

Адина Скутелнику: Приятно пътуване!

Вероника Д. Никулеску: На добър път, радвам се, че се срещнахме отново!

Ян Корнелиус: Вероника, стига вече, че няма да си тръгна въобще!

Марчел Толчя: Дръж се здраво за хумора, че си мъртъв, ако го загубиш!

Габриела Костза: Ян, стигна ли в крайна сметка? Или пристигна, но не там, където искаше?

12 часà. *Help!* Все още съм в чакалнята. Вчера пропуснах полета, понеже пристигнах час по-късно на летището. Днес пристигнах, когато трябва, но самолетът отлита с два часа закъснение. За малко, но не вярвам на това. Защо не ми се каже истината?! От Яш не може да се тръгне. Търся си жилище в Яш.

Катрин Килзер: Ян, коментарите ти са цяла наслада. Смя се цяла сутрин, още повече била съм студентка в Яш.

Лудия Брадли: *Groundhog Day?* Деня на къртицата?

Хория Маринеску: *"You can check out any time you like, but you can never leave!"* (Hotel California, Eagles)

14 часа. Все още на летището. Никакъв признак, че можем да тръгнем. Бях гледал някога филм с Том Хенкс. Израеше един тип, който живее на летището, понеже не го приема нито една страна. Филмът се казва *Терминалът*. Ще го гледам отново на лаптопа, за да се приготвя за бъдещето.

15 часа. Обявиха, че ще тръгваме все пак! В 16 часа. Отивам на тихо местенце, падам на колене и се моля да е истина.

Кристина Дана Предга: Внимавай, че кой знае какво още може да се случи!

Матей Мартин: Пускай микрофон и прочети нещо на групите закъсали!

Дюселдорф

8 октомври

Свърши се и това приключение! Кацнах в Дюселдорф след пътуване от осем часа и половина – за това време можех да стигна и в Хавана, но с много по-малко проблеми. На летището, на влизане в Германия, паспортите на пътниците се проверяват час вече, тъй като явно всички имаме мутри на терористи. Пред мен е немска двойка с дете, което се казва Фабиан. „Как си, Фабиан?“, пита го полицаят, след като поглежда в паспорта, явно за да види дали Фабиан реагира на името Фабиан, или не е случайно закупен или откраднат от Румъния. Но Фабиан не отговаря, понеже от една страна е ядосан от закъснението и от друга страна – понеже е само на една година и не владее още изкуството на диалога. „Хайде, Фабиан, кажи на господина как си!“, казва майката. Фабиан – йок. След още няколко опита за диалог, Фабиан казва: „*Mama, ich habe Durst*“, „Мамо, жаген съм“. Ясно доказателство, че Фабиан е немец и че не е купен от някой беден

румънец. След това е моят ред. „*Hatte das Flugzeug Verspatung?*“ „Самолетът закъсня ли?“, пита ме полицаят на немски, вероятно да види дали имам представа от немския, въпреки че имам и аз немски паспорт. За да си отмъстя, му отвърщам с дълга фраза като от *Вълшебната планина* на Томас Ман, надявам се още да го боли главата. Отивам после с автобус до близката гара. Искam да си взема билет за влака от перона, но автоматът ми казва в продължение на пет минути: *wait a minute, please!* Така че се качвам без билет във влака и отивам право при една група от петима контрольори, които явно са поставени там да ловят нередовни пътници и ги моля да ми дадат те билет. „Сори, в този влак не се продават билети като в другите влакове, частен влак е“, казва ми рязко един от тях. Има мускули като на Арнолд Шварценегер и е татуиран до брадичката. Но явно има добра душа, тъй като се извинява пространно за възникналите неудобства, много съжалява, че точно на мен ми се случва това, особено затова че трябва да ме изхвърли от влака на първата гара. Алтернативата: да му платя глоба от 60 евро, понеже нямам билет. Навън е студено и мрачно, така че избирам глобата, която не плащам, разбира се. Вземам ми паспортните данни, глобата трябва да изпратя с банков превод в рамките на две седмици. Но вместо това ще направя контестация, която съм сигурен, че няма да бъде уважена. Все пак сме в Германия – какво, за Бога? – където всичко действа перфектно. В крайна сметка, малко преди да пристигна в Дюселдорф, не мога да се въздържа повече, чувствам, че се вбесявам тотално и ретроактивно и казвам на групата от контрольори, които търчат френетично насам-натам да залавят нарушители, за да се срещнат отново най-накрая до мястото, където седя аз: „Бих желал да Ви благодаря! Чувствам се в пълна сигурност в този влак, виждам, че сте повече контрольорите, отколкото пътниците“. Арнолд Шварценегер започва да вокализира на висок глас,

зачервява му се лицето, вените му се издуват на врата, страх ме е да не се задуши в следващия миг. „Проблем ли имате, господине? Проблем ли? – крещи. – След като се качихте и без билет!“ „Мой господине, по-полека, моля Ви – казвам му. – Успокойте се! *Immer mit der Ruhe, take it easy*, тук не сте в зала за правене на мускули!“ Двама от колегите му се оказват толкова бързи и проникателни, че успяват да го хванат в последния миг, преди да се нахвърли като презгладнял тигър върху ми. И ето така, още веднъж имах цяла камара късмет! Добре си заварила, Жермания!

Екстайн-Ковак Петер: Доста насищащ разказ. И малко тъжен.

Роберт Шербан: Я, я, Ян!

Мариана Бърбулеску: Добре, че си пристигнал и много благодаря за порцията смях! Имах нужда!

Джорджана Сърбу: Смях се със сълзи! Добър разказвач сте! Коя беше фразата от Вълшебната планина? Че да я изпълвам и аз.

Даниела Грунг: Има нещо, бих казала, различно, в текстовете на Ян Корнелиус, затова ги четем от начало докрай и чакаме следващия, благодарим, Ян Корнелиус!

9 октомври

Не мога още да повярвам, но наистина пристигнах в Дюселдорф, където, струва ми се, живея. Хубаво е в Жермания! Група холандци, доста понаквасени, в баварски костюми, пеят на брега на Рейн *Sweet Caroline* – причина, поради която тълпа японци, руснаци, американци, и дори няколко немци, подскочат и реват, сякаш ги е треснал гръм. Толкова съм умилен, че рязко огладнявам и ям без вилица и нож, като нибелунгите, *Чиперонес а ла планча кон вердурас* – типично немско ястие, преследван от критичните погледи на Кармен.